

ЯК УКРАЇНЕЦЬ ТАРАСЕНКО ДОПОМІГ ДЕРЖАВІ ІЗРАЇЛЬ З'ЯВИТИСЯ НА МАПІ СВІТУ

14 травня 1948 року о 16:00 в будівлі музею, колишньому будинку Меіра Дизенгофа на бульварі Ротшильда в Тель-Авіві, Давід Бен-Гуріон проголосив створення незалежної єврейської держави
Фото: isroec.co.il

Напад палестинського руху ХАМАС (безумовно, йдеться власне про Палестину) на Ізраїль відбувся 7 жовтня, акурат на п'ятидесятиліття початку війни Судного дня. Якщо ж вдатись до конспірологічної версії, то широкомасштабна атака бойовиків збігається з днем народження Володимира Путіна. Можливо. Гадати не будемо.

Напружує інше. Своєї радості не приховували єгиптяни, населення Катару. Парламент Ірану скандує: «Смерть Ізраїлю! Смерть Америці!». Ліванська Хезболла оголосила про приєднання до ХАМАСу і взяла на себе відповідальність за обстріл ракетами та мінами бази ЦАГАЛ на півночі Ізраїлю. Палестинський Ісламський Джихад також заявив, що його бойовики приєдналися до ХАМАСу. Були зафіксовані пропалестинські демонстрації в берлінському районі Нойкьольн, учасники яких схвалювали дії бойовиків. Щоправда канцлер Олеф Шольц чітко заявив, що Німеччина твердо й непохитно стоїть на боці Ізраїлю.

7 жовтня Ізраїль зазнав ракетного удару з кількох місць у Газі. ХАМАС заявив, що розпочав нову операцію проти Ізраїлю
Фото: reuters

Близькосхідні союзники цього терористичного угруповання – Іран, Ліван, Сирія, Афганістан і ще кілька арабських держав – не відкинули можливості взяти участь у війні на боці Палестини. Ймовірно, не надто афішуючи свої дії, допомогу можуть надати КНДР, КНР і Куба...

Через перелічені обставини уряд Ізраїлю застосував так званий пункт 40 Алеф, офіційно оголосивши стан війни від 06:00 години 7 жовтня. Востаннє це трапилося під час Війни Судного дня 1973 року.

Задавлена і не розв'язана належним чином проблема раз у раз вибухає. Призводить до численних драм і трагедій. На хвилі обурення діями терористів, на тлі нового арабо-ізраїльського протистояння звучать й розважливі нотки. Так, на відкритті сирійської стародавньої православної церкви Мор Єфрем у Стамбулі президент Туреччини Реджеп Тайїп Ердоган заявив, що основою проблем регіону є палестинське питання, і якщо воно не буде вирішено справедливо, регіон і далі жадатиме миру. Він акцентував: «Незалежна Палестинська держава з географічною цілісністю та столицею у (Східному) Єрусалимі є незворотною потребою».

За словами турецького лідера, міцний мир на Близькому Сході буде забезпечений лише завдяки остаточному розв'язанню палестинсько-ізраїльської проблеми.

Створення Держави Ізраїль. Як це було

Не вдаючись до витоків заплутаної історії столітнього протистояння між арабським і єврейським населенням Палестини, нагадаємо про кілька маловідомих фактів, котрі власне, спричинилися до появи на політичній мапі світу Держави Ізраїль.

29 листопада 1947 року на розгляд Генеральної асамблеї ООН було висунуто дві резолюції: британська і советсько-американська. У першій йшлося про створення єдиної держави Палестина, в якій євреї стали б національною меншиною (всупереч Декларації Бальфура – обіцянки не перешкоджати створенню єврейської держави). У другій – про розділ Палестини на дві незалежні держави: арабську і єврейську. Араби були категорично проти, сформувавши в ООН більшість для ухвалення прийняттого рішення ніяк не вдавалося. Американці на засідання спеціально доставили представників Філіппін і Парагваю. Врешті-решт вдалося зібрати дві третини голосів: 33 за розділ Палестини, проти – 13, утрималися – 10...

Генасамблея ухвалила, що ця резолюція залишиться в силі тільки в тому разі, якщо на наступній сесії 14 травня 1948 року (день закінчення терміну британського мандата), не буде ухвалено інше рішення. Повторне голосування мало відбутися не пізніше 18-ї години.

У міжчасі почалася Холодна війна. На початок травня 1948 року Сполучені Штати вирішили підтримати Великобританію. Відтак станом на 14 травня проти розділу Палестини було 40 країн, «за» – ССРС, УССР, БССР, ПНР, Чехословаччина та Югославія...

Зі статті Олексія Ореховича «Творець Ізраїлю – пророк України», опублікованій 2014 року на сайті Товариства «Чернігівське земляцтво», довідуємось, що у квітні-травні 1948 року делегацію УССР на спеціальній сесії Генеральної Асамблеї ООН з палестинської проблеми очолював Василь Якимович Тарасенко: «На цій сесії він відіг-

рав вирішальну роль у створенні Держави Ізраїль. Його по праву вважають творцем Держави Ізраїль».

Декларація незалежності Ізраїлю прийнята в Тель-Авіві за кілька годин до закінчення терміну дії британського мандату
Фото: Israel Defense Forces

Давид Бен-Гуріон (ліворуч) підписує Декларацію незалежності Ізраїлю
Фото: GPO Ізраїлю, PRI OR/CC BY-NC-SA 2.0

На сайті Наукової бібліотеки Запорізького національного університету вміщена цікава розвідка «Колишній ректор ЗДП – засновник держави Ізраїль?». Подаємо кілька найцікавіших фрагментів:

«І ось настав цей останній робочий день позачергової сесії Генасамблеї ООН. Всі втомилися і чекали останнього голосування за нову, англо-американську резолюцію, щоб піти відпочивати і забути вже про євреїв і Палестину. Однак буквально за 15 хвилин до 18-ї години відбулося щось таке, чого передбачити не міг ніхто. Головуючий, представник Аргентини д-р Арсе, на півслові перервав промову Андрія Громика й оголосив голосування. Громико повернувся на місце, пробурчав щось на кшталт «все пропало». Почувши це, Тарасенко схопився, закричав, що хоче висловити свою точку зору за процедурою голосування і, не звертаючи уваги на заперечення голови, швидко пішов до трибуни. При цьому нечітко вимовлені ним слова: «Я хочу висловити свою точку зору» були почуті, як «про вас», і голова зрозумів їх таким чином, начебто делегат каже:

«Я хочу поговорити про вас», коротше, хоче спровокувати конфлікт. Арсе покинув своє місце і вийшов із залу, голосно закликаючи поліцію. Тоді Тарасенко, піднявшись на трибуну, став експромтом виголошувати промову, яку закінчив тільки тоді, коли пролунали бурхливі оплески. Аплодувала група євреїв Нью-Йорка, що перебувала в залі. Справа в тому, що стрілка годинника до того моменту перевернула за позначку «18». Доктору Арсе, який повернувся на місце, не залишилося нічого іншого, окрім, як оголосити, що, оскільки голосування не відбулося й інше рішення не було прийняте до 18-ї години, в силі залишається рішення попереднє – про розділ Палестини.

Щоправда, глава делегації США Осборн попросив продовжити сесію для обговорення ситуації з президентом Труменом, проте через півтори-дві години оголосив, що США знову передумали і тепер згодні з утворенням у Палестині двох держав – єврейської та арабської...

Наступного дня до Тарасенка з'явилася ціла єврейська делегація на чолі з Моше Шаретом і Аббой Евенном, які передали йому подяку від Бен-Гуріона і щойно створеного уряду Ізраїлю, подарували книгу Тори і запропонували почесне громадянство. Сам Тарасенко не заперечував, але Москва категорично сказала «ні». <...> Чому Василя Тарасенка тоді не видалили з трибуни ООН? Чому приголомшеним доктор Арсе втік? Чому присутні, як загінтовані, півгодини слухали промову і не вимагали голосування? Чому всі на півгодини буквально заціпеніли? Яка сила паралізувала їх? І яка така сила підняла з місця самого Тарасенка і допомогла здійснити, здавалося б, неможливе? Він зізнався, що й сам не міг собі цього пояснити. Мабуть все-таки відбулося те саме «звичайне диво», яке, як правило, робить тільки одна сила – вища. Відродження держави Ізраїль, як пише Елі Ліхтенштейн – одне з таких чудес».

Василь Якимович Тарасенко. Українець, який є творцем Держави Ізраїль
фото з відкритих джерел

75 років минуло відтоді. 9 жовтня 2023 року Рада безпеки ООН провела екстренне засідання щодо нової війни в Ізраїлі, але не всі члени Радбезу засудили напади ХАМАСу. Цього разу «звичайного дива» не сталося. Ухвалити спільну заяву не вдалося.

Напередодні, ввечері 8 жовтня, постійний представник Ізраїлю в ООН Гілад Ердан закликав Раду безпеки ООН засудити напад ХАМАС на ізраїльську територію: «Ізраїль має одну єдину вимогу. Військові злочини ХАМАС мають бути беззастережно засуджені. Ізраїль має отримати

стійку підтримку, щоб захистити себе, щоб захистити вільний світ».

«Ніколи не питай, по кому подзвін...»

Тим часом ситуація в Європі поступово починає нагадувати Близький Схід – деякі члени НАТО відверто тягнуть до союзу з агресивним путінським режимом. Йдеться передусім про Угорщину, різко поправилу Словаччину... Тривожні сигнали надходять з Польщі... Там, як і в Тель-Авіві, недалекоглядні політики розраховують задовольнити московію Україною, сподіваючись, що після падіння України Путін милостиво надасть їм євразійські ярлики на правління.

Події в Ізраїлі можуть змінити обличчя не лише Близького Сходу, але й світу, можуть вплинувши на війну, розпочату рашистами на українській землі. «... і якщо море змие хоча б скалку материка, поменшає Європа, і те саме буде, якщо змие мис, або оселю друга твого, а чи твою власну; від смерті кожної людини малюю і я, бо я єдиний з усім людством; тому ніколи не питай, по кому подзвін – він по

тобі» (Джон Донн, англійський поет 16 століття. Переклад Мара Пінчевського).

30 років тому, у травні 1993-го, уже згадуваний Василь Якимович Тарасенко у статті «Військова концепція України: національні інтереси – понад усе!» виклав своє бачення найдрастичніших проблем Української держави: постійна загроза для державної незалежності України надходить з боку Росії; Україна не повинна мати нічого спільного з військовими планами СНД або Росії; Україна повинна володіти ракетно-ядерною зброєю доти, доки інші ядерні країни світу залишаються власниками такої зброї.

І насамкінець. Міністр оборони Ізраїлю Йоав Галлонт віддав наказ про повну блокаду сектору Гази. Пряма мова: «Я віддав наказ про повну облогу Сектору Гази. Не буде електрики, їжі, палива, все закрито. Ми боремося з «людьми-тваринами» і діємо відповідно».

Дати дозвіл Україні діяти аналогічно, відповідно загрози і небезпек з боку рашистів-нелюдів Європа і Сполучені Штати ніяк не наважаться...

Олег К. РОМАНЧУК

Про алогічну заяву...

Прочитав заяву міністра оборони України Олексія Резнікова від 4 вересня 2023 року на ім'я Голови Верховної про свою відставку.

Не зрозумів.

Прочитав ще раз. Замислився.

Перевірив, чи вивчають логіку на юридичних факультетах українських вишів. Вивчають. Здивувався. Бо конструкція тексту заяви пана Олексія Резнікова, який свого часу закінчив юридичний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка, по суті не відповідає законам формальної логіки.

Але ж, очевидно, йдеться про досягнення комунікативної мети. Відтак текст має бути чітко визначеним, послідовним, несуперечливим і доказовим. На наш погляд, заява цим ознакам не відповідає.

Навіть зі структури документу важко зрозуміти, чи це проста заява, чи мотивована, чи складна.

У своєрідній преамбулі констатується виняткова стійкість Українського Народу, високий професіоналізм та героїзм Сил оборони тощо. Зазначається, що вже звільнено понад 50 відсотків тимчасово окупованих Росією територій України. Нагадується, що був пройдений непростий шлях – «від категоричної відмови надавати Україні стінгери у листопаді 2021 року, коли мене тільки було призначено на посаду Міністра оборони України, до формування «авіаційної коаліції»... інших видів сучасної зброї західного зразка».

Встановити суть логічних відношень між трьома першими абзацами преамбули (це причина, а це наслідок) не видається за можливе.

Далі більше. Цитуємо:

«Історичний саміт НАТО у Вільнюсі засвідчив інтеграцію України до Північноатлантичного альянсу де-факто».

Яким саме чином засвідчено інтеграцію до НАТО? Документально?..

«Відбулося усвідомлення, що Україна – це щит Європи на сході».

У кого саме відбулося це усвідомлення? Про який схід йдеться?..

«Таким чином, за 22 місяці виконано ключові завдання, які було визначено під час призначення мене на посаду».

У зв'язку з цим прошу Парламент прийняти мою відставку».

Знайти причинно-наслідковий зв'язок між цими двома реченнями складно. Маємо явне протиріччя.

Наприкінці тексту заяви пан Олексій Резніков поінформував Голову ВР Руслана Стефанчука, що відповідну заяву подано Президентові України.

Такого ж змісту?

P. S.

Кажуть, що пан Резніков начебто має обійняти пост Надзвичайного і Повноважного Посла України у Великій Британії. Помовчимо.

Дипломатія – це здатність схилити на свій бік іншу людину. Навіть державу. А для цього треба дуже добре знати закони логіки, бездоганно володіти численними прийомами дипломатії. Серед них унікальне вміння не вживати слово «ні». Навіть коли до цього спонукає «залізобетонна» логіка...

Олег К. РОМАНЧУК

